

ΕΝΑ ΓΟΥΗΚΕΝΤ ΣΤΗ ΦΑΡΜΑ ΤΩΝ ΡΟΜΠΙΣΩΝ

By Michael Pais

Melbourne 2015

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΕΝΑ ΓΟΥΗΚΕΝΤ ΣΤΗ ΦΑΡΜΑ ΤΩΝ ΡΟΜΠΙΣΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΕΡΜΗΝΕΥΟΝΤΑΣ ΕΝΑ ΚΑΔΡΟ

ΕΝΑ ΓΟΥΗΚΕΝΤ ΣΤΗ ΦΑΡΜΑ ΤΩΝ ΡΟΜΠΙΣΩΝ

Published in Melbourne, 2015

National Library of Australia

Catalogue Cart no.

& ISBN 978-0-9924902-1-8

© Michael Pais

alasin@gmail.com

7 Greenglade Court

Blackburn North 3130

Vic. Australia

Michael Pais γεννήθηκε στη Κύπρο το 1945 στη κωμόπολη της Λύσης. Μετανάστεψε στην Αυστραλία το 1976 και από τότε ζει στη Μελβούρνη. Ασχολείται με τη ποίηση, τη φιλοσοφία και την ερασιτεχνική αστρονομία (κοσμολογία) καθώς και για την έρευνα των επιτεύξεων της αστροφυσικής, από τη δεκαετία του 1970.

Σαν εισαγωγή.**ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΟ**

"Μέσα στους καθαρούς
πνεύμονες της δημιουργίας
που ξέπλυνε η βροχή της εσπέρας
ανανεωμένη η νύχτα πλέκει με μεράκι
στο φως του φεγγαριού
την καινούρια ημέρα
και την ξεπροβοδίζει δρόσοστόλιστη."

"την ώρα που οι άνθρωποι
ευλαβικά διπλώνουν στο υποσυνείδητό τους
το μαγικό χαλί που τους πάει τα βράδια
σε ξέγνοιαστους κόσμους."

"Σε λίγο ο ήλιος αρχίζει
από το πρωινό νυχτικό
τη γη τρυφερά να ξεντύνει"

"απ' τ απαλά και φλογάτα του φιλιά
γαλάζιες ηδονές τη γη περιτυλίζουν
από τους πόρους του κορμιού της
πράσινες ανατριχίλες ξεπηδούν
και γίνονται οι «μαστοί» της
κάμποι καρπεροί."

"πάνω στο μεσημεριάτικο ουρανό
ανύποπτα παίζουν με τους κεραυνούς
τα νεογέννητα παιδιά
του ήλιου και της θάλασσας.
όπως ανύποπτα παίζουν σήμερα
τα δικά μας παιδιά."

Και η μέρα...
κατάκοπη κι' ωχρή
απ' το κουβάλημα του ήλιου
κουρνιάζει και σβήνει
γύρο από το τζάκι του δειλινού.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΕΝΑ ΓΟΥΗΚΕΝΤ ΣΤΗ ΦΑΡΜΑ ΤΩΝ ΡΟΜΠΙΣΩΝ

Ο ήλιος βυθιζόταν
παρότι γαντζωμένος
από κάτι κόκκινα σα λάβα
ξεκομμένα συννεφάκια.

Στο πορφυρόθολο
που αμολούσε σαν σουπιιά
το μελάνι της φεύγοντας,
μια «διμοιρία» αποδεκατισμένη
από ευκάλυπτους
αλληλο στηριζόταν
στο βάθος του «ματωμένου» ορίζοντα.

Από κοντά τους σαν κομήτης
με ουρά από κοκκινόχωμα
έτρεχε στο χωματόδρομο εάν μικρό
φορτηγό.

II

Από το βάρος του Συνοδού του ο Σείριος
προτού καλά φανεί στον ουρανό
πάτωσε στη διπλανή μας λίμνη
σαν δόλωμα στ' αγκίστρι.

«Ο σταυρός του νότου
με τους pointers στην αμασχάλη
κονταροχτυπιόταν χαμηλά στον ορίζοντα
με τον φρουρό ανεμόμυλο
στην είσοδο της φάρμας.»

Απ' τα κατάρτια της αργός
ο ψευτοαιρετικός σταυρός
σταυροκοπιόταν υπέρ του ανεμόμυλου.

III

Στο ύψος της ελλειπτικής
ο Τοξότης, ο Σκορπιός και ο Οφιούχος
«παράβγαιναν στη δισκοβολία»
με το δίσκο του Φεγγαριού
κάτω από τα τρεμουλιαστά
«χειροκροτήματα» των Άστρων.

Από πάνω μας
ένα караβάνι άσπροι κύκνοι
παρήλαυνε μες στο σκοτάδι “φωσφορίζοντας”
το λυκόφως της αυγής.

Τ άστρα άρχισαν ν’ αποχωρούν
λες και φύλιαζαν, ένα, ένα
στους κρατήρες
του μόλις φευγάτου Φεγγαριού.

IV

Σε λίγο μια όρθια κουφάλα
βάσταζε σαν πυροστιά τον φλογάτο ήλιο
δίνοντας κύρος και νομιμότητα στην έναρξη
της καθημερινής βιοπάλης των ζωντανών.

Από μια λίμνη
μισοκρυμμένη από τις όχθες της
κατέφθαναν ή αναχωρούσαν
(σαν από εξωγήινο κοσμοδρόμιο)
μπουλούκια από αγριόπαπιες
κι άλλα υδρόβια πουλιά,

και σμήνη από κουνούπια
διασταύρωναν την ομιχλώδη
επιφάνεια του νερού
σαν τηλεκατευθυνόμενοι
ανιχνευτές μυστηρίων.

«Ένα ευκαλυπτάκι με στολή παραλλαγής
με επιβάτη ένα μικρό κοάλα
κατάφερε να εισχωρήσει αθέατο
ς' ένα θαμνοδάσος όμορο της λίμνης.
το πήραν όμως χαμπάρι τα αγριογούρουνα
και ξυνόντουσαν απάνω του
ταρακουνώντας το κάθε τόσο»

V

Σ' ένα ξέφωτο από πράσινο
μερικές στρουθοκάμηλοι
έσπαζαν με το ράμφος τους
το τσόφλι του παγωμένου χόρτου

ενώ τριγύρω τα καγκουρό
με άνετα πηδήματα
γελοιοποιούσαν
κάθε τόσο τους φράκτες.

VI

Κάτω από ένα θάμνο
«καρφωμένο» σαν ομπρέλα
στο μυτερό ίσκιο ενός πάσσαλου
μερικές πεταλούδες
μεταμφιέζαν ... ένα ξερόκλαδο σε φίδι
δίπλα από ένα πραγματικό φίδι
που παρίστανε το κούτσουρο
για να ξεγελάει τα κουκαμπάρα.

Από κοντά τους ένα κουνελάκι
έτρεχε κυνηγημένο
από μια πεινασμένη αλεπού
κουνώντας ("λευκή σημαία")
το λίγο άσπρο της ουράς του.

Στο αντίκρυ τους ένας λαγός
χαμήλωσε τα αυτιά του
κι άρχισε να τρέχει καλού κακού
παράλληλα στο φράκτη.

VII

Λίγο δεξιότερα απ' τον
μεσημεριάτικο ήλιο
μια ομάδα άσπροι παπαγάλοι
κοντοστάθηκαν τσιρίζοντας
πάνω από έναν πληγωμένο ανεμόμυλο
που τους εξηγούσε με τριξίματα
δείχνοντας τους συνάμα και βόρεια
κατεύθυνση

«Από κάτω ένα ερωτευμένο τρυγόνι
μαδούσε σαν μαργαρίτα (μ' αγαπάει δεν μ'
αγαπάει;)
τον ίσκιο των φτερών του ανεμόμυλου»

VIII

Από το στόμιο ενός σπασμένου υδροσωλήνα
μια κοάνα χάζευε
ένα σκιάχτρο ακουμπισμένο
σ' ένα κουφάρι αγελάδας
που ανέμιζε τα κουρέλια του
σαν κατάρτι από ξεβρασμένο ναυάγιο.

Σαν νήμα τραβηγμένο...
όπου ξηλωνόταν ... μια ζωή
ένα караβάνι από μυρμήγκια
αναχωρούσε από ένα ψόφιο κοράκι,
ενώ μια σαύρα παραμόνευε στους πρόποδες
μιας μυρμηγκοφωλιάς.

IX

Αποχαιρετήσαμε την φάρμα
των Ρόμπινσον
και τραβήξαμε βόρεια.

Ταξιδέψαμε όλο το απομεσήμερο
σε μια γη χαρακωμένη από την ξηρασία,

όπου οι αραιωμένες αγκαθιές

κυμάτιζαν το τρίχωμα
των ψόφρων προβάτων

και οι σαύρες σαν ασήμι αστραφτερό
αντανακλούσαν την εξάτμιση.

όπου μικροί στρόβιλοι υψώνονταν
σαν πολιορκητικές μηχανές
γύρο από τις όχθες
των ξεραμένων δεξαμενών,

και μικρά ζώα
έτρεχαν κυνηγημένα
απ' τις ξεριζωμένες αγκαθιές
σαν άλογα που σέρναν
τα άρματα του ανέμου.

X

Φτάσαμε κατά το απόγευμα
κάτω από στείρα συννεφιά
σ' έναν εγκαταλειμμένο
καταυλισμό ιθαγενών.

Ένας γέρο-ευκάλυπτος
που δέσποζε στη μέση
μιας μικρής πλατείας
άρχισε να μας ιστορεί
λίγο ταραγμένος από ένα σκονισμένο αεράκι
τους θρύλους και τις παραδόσεις
της περιοχής.

ΧΙ

Απ' τις βραχώδες κορφές
των απέναντι λόφων
μερικά διψασμένα αγριοκάτσικα
τέντωναν και κουτουλούσαν με απόγνωση
τα στείρα σύννεφα

και μορφές ιθαγενών
χαραγμένες στα βράχια
“πελεκούσαν” με πρωτόγονα εργαλεία το φεγγάρι
που ανηφόριζε από ανάμεσά τους.

XIX

Χωρίς απόψε την συντροφιά των άστρων
αποκοιμηθήκαμε νωρίς.
ξυπνήσαμε όμως γρήγορα
από ένα δυνατό ψιχάλισμα.

Από πάνω μας, ένα αλλιώτικο φεγγάρι
μεταμορφωμένο σε μπούμερανγκ
αποκεφάλιζε σφοδρά τα στείρα σύννεφα
δρασκελίζοντας οργισμένο
τα κενά της συννεφιάς.

XX

Με παράξενα συναισθήματα
(όχι χωρίς σεβασμό)
πήραμε κάτω από δυνατή βροχή
το δρόμο της επιστροφής

Μελβούρνη 1997

© Michael Pais

ΤΟ ΚΑΔΡΟ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΕΡΜΗΝΕΥΟΝΤΑΣ ΕΝΑ ΚΑΔΡΟ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

ΕΡΜΗΝΕΥΟΝΤΑΣ ΕΝΑ ΚΑΔΡΟ

Σαν εισαγωγή.

ΣΤΗ ΜΑΓΕΙΑ ΤΗΣ ΝΥΚΤΑΣ

Η νύκτα σα χανούμισσα
τ' άστρα γλυκοκοιτάζει...
μισό φεγγάρι πρόσωπο
στους ουρανούς τ' ανάβει...

κι' αυτά, να καίγονται για χάρη της
.....ως το πρωί...
που σβήνουν στην αγκάλη της.

Κι εγώ σβηστ' όνειρο, ξυπνώ
σ' άστρο της νιότης μακρινό
κάνω βουτιές στον ουρανό
κι ανάβω στις ουρές των κομητών

ΜελΒούρνη 2015

I

ΕΡΜΗΝΕΥΟΝΤΑΣ ΕΝΑ ΚΑΔΡΟ

Ένα ξερονήσι φυλακισμένων
με δυο σύννεφα σαν ξάρτια
«αρμενίζει» σαν παλιό κουρσάρικο.

Σ' ένα βράχο στο κανάλι
("σαν κόμπος στο λαιμό της θάλασσας")
ένα ριγωτό κουρέλι
στεγνώνει σ ένα πάσσαλο
κι ένας δραπέτης
μ ένα όστρακο θαλασσινό
σφυρίζει... αναχώρηση;

Και μια μακρόστενη πινελιά
που μπορεί να σημαίνει
και πορεία προς την ελευθερία
η το βεληνεκές του σφυρίγματος
η και σχοινί που ακροβατεί
το δίλημμα της έκβασης του εγχειρήματος.

II

Εν άσπρο «φίδι» απογειώνεται
από την πίπα ενός γέρου ναυτικού
που διηγείται σε κάτι παιδιά δίπλα στο φάρο
πως γλίτωσε από κάτι κύματα τόσο μεγάλα
που μούσκευαν το φεγγάρι
κι απειλούσαν να σβήσουν το ήλιο

Στην γυμνή βουνοπλαγιά
εν άφυλλο δέντρο δεσπόζει
ίδιο η κορμοστασιά της απουσίας,
και βούλες από χώμα στην ξερή βλάστηση
προδίδουν φιλιά παράφορου ήλιου
η αχνάρια του πήγαινε έλα
όταν τρυγά
τους χυμούς του φεγγαριού.

III

«Σπυρί» που πιέζει ο χρόνος
ένα ηφαίστειο επιπλέον καπνός
σιγοψήνουν σίδηρο
με σχέδια μακρόπνοα
για σιδερένια μονοπάτια
και θαλασσινούς βυθούς

Σαν σιντριβάνι που αναδύθηκε
απ' την χαμένη Ατλαντίδα
δυσο δελφίνια φιλιούνται στον αέρα

και αχτίδες δειλινού
που τους τέλειωσε η ανάσα
πριν φτάσουν στο βυθό
επιπλέον σε χρώμα και σε σχήμα
ερυθράς λεωφόρου
που οδηγεί δια θαλάσσης
στις πορφυρές κατοικίες του ήλιου.

IV

Στο ίδιο σημείο την ίδια ώρα
το σήμερα το χθες το αύριο
κι' όμως ποτέ δεν αντάμωσαν.

Τα ίδια δεν πάνε μαζί από μόνα τους
ούτε τα ωραία ούτε τα άσχημα.
γιατί αλλιώς θα ξεσπούσε πόλεμος
μεταξύ αγγέλων η διαβόλων.

Στη ζωή δεν υπάρχει απόλυτο
όλα είναι από λίγο έτσι
κι' από λίγο αλλιώς
κι αυτά που ωριμάζουν αδιάκοπα
κρεμασμένα απ' τις στιγμές
φρούτα είναι πικρόγλυκα της ζωής.

Η ανάποδη του θεού είναι διάβολος
η και αλλιώς .

V

«Αλήθεια... τι δυστυχία να είσαι θεός
και υποχρεωμένος εκ των πραγμάτων
να λογοδοτήσεις κάποτε
στα πλάσματα που εσύ δημιούργησες
και συνάμα να ξέρεις
πως η παντοδυναμία σου
είναι η μεγάλη αδυναμία σου
να πείσεις τους αδικημένους
εκτός κι αν αρχίσεις τις φοβέρες
η κάνεις τα στραβά μάτια
στους αυτοδιόριστους αντιπροσώπους σου
και συ να γίνεις καπνός.»

VI

Το ξέρω, πως κάθε φορά
που αρχίζω τέτοιου είδους φιλοσοφίες
τον ανέμελο εαυτό μου
πισώπλατα καρφώνω.
είναι όμως κι' αυτός ένας αναισθητός.

VII

Συχνά... αυτός που είμαι τώρα
τον άλλο μου... χλευάζω και ειρωνεύομαι.

«Κάπου ανάμεσα βάθους και επιφάνειας
θανάσιμη πάλη έχει ξεσπάσει ανάμεσά μας.
Κι όταν στην «αρένα» της σκέψης
ξεπαστρεύουμε ο ένας τον άλλο
κι απόλυτη νιώσουμε
την απουσία μας από το σύμπαν»

«εκεί που η συνέχεια
μα και το τέλος σε αγνοούν
σαν να μην υπάρχουν
κι ούτε πως υπήρξες ποτέ.
Εκεί ακριβώς
κι' απ' την ανάποδη πλευρά του νοητού
κάτι δημιουργικό αδιόρατα σαλεύει.»

VIII

Είναι όμως αυτό αρκετό
ν' αναστηθούμε
να ξαναγεννηθούμε
και να ξανά πεθάνουμε
σαν φυσιολογικά όντα αυτή τη φορά;

Στο βάθος ένα χελιδόνι
ψαλιδίζει την αυτοτέλεια
του φθινοπωρινού τοπίου
κι' ένας αετός με τη σκιά του
δρασκελίζει στο τοπίο
τα ξέπνοα της μέρας.

Απ' το φαράγγι ξεθαρρεμένη
μια πλώιμη άποψη του απόψε
άρχισε να σκαρφαλώνει
στη βουνοπλαγιά .

Μελβούρνη 1997

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο Ήλιος διασχίζει
τα στενά του ταύρου
και των πλειάδων
κι' οδεύει σημαιοφόρος
του καλοκαιριού
τον ισημερινό.

Στο βορρά περαστικός
ένας καινούργιος κομήτης
με μπροστινή ουρά
σαν να θέλει να μας πείσει
ο τ' είναι φυσικά
τ' ανάποδα του κόσμου.

Μελβούρνη 2015

*Όταν ο λαμπρός οικοδεσπότης
καβαλάρης στα βουνά αποχωρεί
με τις πορφυρές ακολουθίες του
σπιρουνιάζοντας την δύση
κι ανάβουν ψηλά τα φώτα
της αχανούς πολιτείας των μυστηρίων
η δοκιμασμένη γη, χέρι-χέρι
με το βουβό πεπρωμένο της
οδεύει σοβαρή και πονεμένη
στο άγνωστο,
μα γνώριμο ταξίδι της ζωής.*